

og har anslaaet den heraf følgende Merudgift til ca. 7000 Kr. aarligt.

Krigsinvalideforeningen har yderligere ønsket § 9 ændret, saaledes at der skabes Hjemmel til dels at foretage en delvis Kapitalisering, saaledes at Invaliden ikke mister sit Krav paa fremtidig Forsørgelse, dels at give Invaliderne Adgang til mod Sikkerhed i Forsørgelsen at erholde Laan. Endelig kræves den i § 9, Stk. 1, 2. Punktum, hjemlede Tvangskapitalisering ophævet.

I Anledning af disse Ønsker har man i Overensstemmelse med Invalideraadets Indstilling foreslaaet en til de gældende Regler om forskudsvis Udbetaling af den civile Invaliderende svarende Bestemmelse, hvorved der skabes Adgang til at faa udbetalt indtil 2 Aars Forsørgelse paa een Gang. Hvorvidt der vil kunne aabnes Udveje for fremtidig, ligesom hidtil, at erholde Laan af Laanekassen for de sønderjydske Landsdele, kan ikke paa nærværende Tidspunkt overses, men herom vil der kunne forhandles.

Med Hensyn til Tvangskapitaliseringen har Nævnet oplyst, at der i et enkelt Tilfælde efter en i Henhold til Lovens § 9, Stk. 1, 2. Punktum, stedfunden Tvangskapitalisering er indtraadt en paaviselig Forværrelse af Lidelsen, men at der i dette Tilfælde blev tillagt den paagældende en til den senere Forværrelse af Erhvervsudygtigheden svarende løbende Forsørgelse. Systemet med Kapitalisering, der ikke fandtes i den danske Invalidelovgivning, blev overført til Loven af 1924 fra den tyske Invalidelovgivning, herunder ogsaa Tvangskapitaliseringen. En lignende Regel blev indført med Hensyn til de i Henhold til Lov Nr. 314 af 28. Juni 1920 udbetalte Renter. Ud fra de Erfaringer, man herigennem har gjort, og da de enkelte Tilfælde, hvor Bestemmelsen i heromhandlede Lovs § 9, Stk. 1, 2. Punktum, undtagelsesvis maatte medføre uheldige Resultater, kan afhjælpes som anført, finder man ikke Anledning til at foretage den af Krigsinvalideforeningen foreslaaede Ændring.

Til § 7.

Det er af Krigsinvalideforeningen fremhævet, at Bestemmelsen i Lovens § 10 om Bortfald af Forsørgelsen ved Ansættelse i en pensionsberettigende Stilling kan virke uheldigt, naar en Invalid, der opnaar en pensionsberettigende Stilling, pensioneres tidligere end normalt paa Grund

af sin militære Invaliditet og da kun opnaar en forholdsvis lille Pension. Foreningen har derfor foreslaaet, at der i saadanne Tilfælde overhovedet ikke skal ske Fradrag.

Medens man vel kan tiltræde, at der bør ske en Lempelse i de i § 10 foreskrevne Fradragsbestemmelser i de af Foreningen paapegede Tilfælde, saaledes at der ikke sker Fradrag, saalænge Pensionen og den fulde Forsørgelse ikke overstiger den højeste Pension, der kan opnaas i vedkommende Stilling, bør det efter Ministeriets Formening dog samtidig iagttages, at paagældende ikke stilles bedre, end om han var pensioneret med det højeste Pensionsbeløb, hvilket vilde kunne forekomme ved de højere Invaliditetsprocenter, hvis Fradrag ikke skulde foretages. Man har derfor ved Indføjelsen af et nyt (3.) Punktum i § 10, Stk. 1, fastsat en i Overensstemmelse hermed formuleret Lempelse i Fradragsreglerne. Den heraf følgende Merudgift er af Nævnet rent skønsmæssigt ansat til ca. 5000 Kr.

Krigsinvalideforeningen har desuden foreslaaet, at det omhandlede Fradrag i Forsørgelsen først skal foretages, naar paagældende har opnaaet den i vedkommende Lov og Reglementer fastsatte Alder for Pensionsrettens Indtræden, for Statens Tjenestemænd altsaa fremtidig tidligst fra det 35. Aar, jfr. Lov Nr. 98 af 31. Marts 1931. En saadan Bestemmelse synes imidlertid ikke begrundet. Fradraget i den fulde Forsørgelse foretages i disse Tilfælde, fordi det offentlige paa anden Maade (gennem Lønning) sørger for Invaliden og derfor maa have Krav paa Lettelse af sin Invalidforsørgelsesbyrde, og Fradraget vedvarer, saalænge dette Forhold bestaar. Men naar dette Forhold ophører derved, at paagældende mister sin Stilling inden Opnaaelse af den foreskrevne Pensionsalder, ophører Fradraget i Forsørgelsen med det samme, og paagældende faar atter fuld Forsørgelse.

Til § 8.

Saavel Invalidenævnet som Krigsinvalideforeningen har henstillet, at den Begrænsning, som findes i Lovens § 14, hvorefter Begravelseshjælp kun kan ydes i de Tilfælde, hvor der ikke udbetales Efterforsørgelse i Henhold til § 13, ophæves, saaledes at Begravelseshjælp efter Ansøgning altid skal ydes, naar Boet ikke kan dække Begravelsesudgifterne. Foreningen foreslaar derhos Hjælpen forhøjet til at udgøre det tredobbelte af den afdødes sid-